

1105 10. Nov. 1896: 1. Beh. af Lovf. om Arbejderses Forsørgelsestrax efter Ulykkestilsf. 1106

paa, at der i Udvalget er blevet Enighed om i Løbet af dets Arbejde, saa er det dette, at en Lovgivning om Ulykkesforsikring, der ikke er bygget paa en saadan Maade, at man tør haabe, at Antallet af Ulykkestilsfælde vil tage af, og at der vil blive truffet Foranstaltning til at undgaa Ulykkestilsfælde, paa Forhaand maa betegnes som en ulykkebringende Lov. Det er det Resultat, vi ere komne til, at enhver saadan Lov bør vi bygge saaledes, at den fremmer Bestræbelserne for at undgaa Ulykkestilsfælde. Nu er det jo vel for alle Lønarbejderses Vedkommende givet, at de selv ville bestrebe sig saa meget, de kunne, for at undgaa Ulykkestilsfælde, men anderledes forholder det sig med dem, der ere ledende og Arbejdsgivere i Industrien. Ganske vist kunne vi med Rette paaregne en human Opfattelse af dette Forhold hos Arbejdsgiverne og gaa ud fra, at enhver af dem ønsker, at hans Arbejdere ikke maa komme til Skade; men den økonomiske Interesse har dog ogsaa sin store Betydning i dette som i alle andre Forhold, og vi mene derfor, at naar man knytter en økonomisk Interesse for Arbejdsgiverne til Ulykkesforsikringen, saa saa vi en dobbelt eller i alt Fald en meget væsentlig forøget Betyggelse for, at der vil blive gjort, hvad der kan gøres, for, at Arbejderne ikke skulle komme til Skade, og det er det, vi have bestrebt os for i det Lovforslag, som nu ligger paa det høje Tings Bord. Vi have i Udvalget været ganske enige i, hvad det ærede Medlem forleden udtalte, at hvad enten man tager hans Forsikringsforslag eller det Forslag, som her foreligger, bliver det „Samsundet“, som kommer til at bære Omkostningerne. Det ærede Medlem udtalte forleden Dag: „Jeg kommer altsaa atter her til, at det er Samsundet, der kommer til at bære Byrden, og vi ville ikke have den flyttet bort fra Samsundet, fordi vi lægge den paa Arbejdsgiverne.“ Det ærede Medlem ønsker imidlertid i Modsætning til os Forslagsstillere at lægge denne Byrde direkte paa Samsundet, om jeg saa maa sige, gennem denne almindelige Præmie for hvert Medlem af Samsundet, som ganske vist er fastsat uden Hensyn til den enkeltes Evne og uden Hensyn til den Fare, han løber, noget, der ikke stemmer med Forsikringsprincippet. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, men vil

altsaa acceptere, at han har lagt Byrden direkte paa Samsundet, medens vi ønske den lagt paa Samsundet paa den Maade, at vi lade den udrede af Virksomhederne gennem de individuelle Arbejdsgivere. Herved fremkommer der en overmaade stor Forstel. Det ærede Medlems Forslag vil nemlig ikke fremstafte nogen Spøire til at undgaa Ulykkestilsfælde. Efter min Mening vil endoglaa en Ordning som den, det ærede Medlem har foreslaaet, kunne bidrage til, at der bliver mange flere Ulykkestilsfælde end de, som den Statistik, vi have, og den Statistik, som vi haabe at saa under de nuværende Forhold har vist og vil vise; det vil bestemt gaa i modsat Retning. Men derved, at vi lade Samsundet betale Udgiften gennem de individuelle Arbejdsgivere, opnaa vi det høist vigtige Resultat, at de Ulykker, som indtræffe, dem betaler Samsundet, men de enkelte Ulykker, der undgaaes ved Arbejdsgiverens Paapaselighed og Driftens hele Indretning, komme den individuelle Arbejdsgiver til gode. De Beløb beholder han i sin Lomme, og han har altsaa en Fordel derigennem i Forhold til andre Arbejdsgivere. Det er aldeles givet, at Forholdet er saaledes, og det etablerer en overordentlig Forstel. Jeg skal anfueelliggøre det ved et Eksempel. Jeg tænker mig et større Skibsværft med 1200 Arbejdere, som altsaa falde ind under denne Lov. Dette Skibsværft beslutter sig til ikke at ville forsikre sine Arbejdere, hvilket Loven giver det Udgang til, naar det udreder de Erstatninger, der ere foreskrevne i Loven. Det ærede Medlem talte om en Udgift ved vort Forslag af 20 Kr. aarlig for hver Arbejder, hvad der staar i en betydelig Modsætning til hans eget Forslag, som vil give den dobbelte Pension af vort, ja endnu mere, for en aarlig Præmie af 3 Kr. 12 Ore. Vi have beregnet, at det ikke paa nogen Maade bliver 20 Kr., saa dette Tal vil jeg ikke benytte, uagtet det vilde passe mig godt i mit Eksempel. Men jeg vil oplyse, at der er Tale om en Præmie af 8 til 9 Kr. om Aaret; det bliver naturligvis forskelligt efter Forholdenes Bestaanden. Efter min Forudsætning vil det medføre en Udgift til Forsikring af ca. 10,000 Kr. aarlig for vedkommende Skibsværft. Nu siger altsaa detses Ejere: „Vi ville spare denne Præmie, vi ville selv bære